Uitspraak Geschillencommissie Kifid nr. 2024-0836

(prof. mr. M.L. Hendrikse, voorzitter en mr. M.A. Kleijer, secretaris)

Datum uitspraak	27 september 2024
Klacht van	De heer [naam 1], verder te noemen de consument en mevrouw [naam 2], verder samen te noemen de consumenten
Tegen	Revolut Bank UAB, gevestigd te Amsterdam, verder te noemen Revolut
Aard uitspraak	Niet-bindend advies
Uitkomst	Vordering afgewezen
Bijlage	Relevante bepalingen uit wet- en regelgeving

Samenvatting

Beleggingsoplichting. Rol van Revolut als betaaldienstverlener. De consument is slachtoffer geworden van beleggingsoplichting. Hij vindt dat Revolut in haar zorgplicht heeft geschonden en dat Revolut hem had moeten waarschuwen, de betaalopdrachten had moeten onderzoeken en/of tegenhouden. De consument vordert dat zijn verlies wordt vergoed door Revolut. Volgens de vaste lijn in haar uitspraken is de commissie van oordeel dat Revolut uitsluitend is opgetreden als betaaldienstverlener. Gelet daarop in relatie tot de gegeven omstandigheden rustte op Revolut niet de verplichting de consument te waarschuwen, de betaalopdrachten van de consument te onderzoeken en/of tegen te houden. De klacht wordt ongegrond geacht en de daarop gebaseerde vordering wordt afgewezen.

1. Procedure

1.1 De behandelend commissie, verder te noemen de commissie, beslist op basis van het reglement en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om: 1) het klachtformulier van de consumenten; 2) de aanvullende stukken van de consumenten en het 3) het verweerschrift van Revolut.

1.2 De commissie is van oordeel dat het niet nodig is de zaak mondeling te behandelen. De zaak wordt daarom op grond van de stukken beslist.

1.3 Revolut heeft gekozen voor een niet-bindend advies. Dit betekent dat partijen elkaar niet aan de uitspraak kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

2.1 De consument heeft bij Revolut een betaalrekening.

2.2 De consument heeft in de periode 25 mei 2023 tot en met 31 mei 2023 van een elders door hem aangehouden betaalrekening door middel van 15 betaalopdrachten in totaliteit € 12.500,- overgeboekt naar zijn betaalrekening bij Revolut.

2.3 De consument heeft eind oktober 2023 contact opgenomen met Revolut en aangegeven dat hij is opgelicht en € 12.500,- is verloren. Zijn verzoek aan Revolut om zijn geleden verlies te vergoeden, heeft Revolut afgewezen.

De klacht en vordering

2.4 De consument stelt dat hij slachtoffer is geworden van oplichting met beleggen in crypto's. De consument maakte van zijn betaalrekening bij Revolut € 12.500,- over naar een wallet van een cryptoplatform om te beleggen in crypto's. De consument stelt dat hij door zijn broer geïntroduceerd is bij X en dat hem toen hoge winsten in het vooruitzicht zijn gesteld. Op een bepaald moment wilde de consument zijn geïnvesteerde gelden terug- boeken. Maar toen dit niet lukte, ontdekte hij dat hij zijn geld kwijt was. De consument vordert dat Revolut dit verlies zal betalen en voert daarvoor de volgende argumenten aan.

2.5 De consument vindt dat Revolut hem als onervaren belegger had moeten waarschuwen voor de oplichting. Hij vindt ook dat Revolut zijn betaalopdrachten niet had moeten uitvoeren, maar had moeten tegenhouden en/of onderzoeken. Revolut had die betaal-opdrachten moeten detecteren in het kader van het 'Know Your Client' beginsel (KYC) vanwege de omvang ervan en de frequentie. Revolut is in haar verplichtingen op grond van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft) jegens de consument tekortgeschoten. De consument merkt op dat hetgeen hem is overkomen niet uniek is maar vele consumenten treft over de hele wereld. En dat Revolut hiervan op de hoogte is maar desondanks faalt in het beschermen van haar klanten daartegen. Verder stelt de consument dat het cryptoplatform zonder vergunning opereert en ook geen vergunning heeft van de DNB.

2.6 De consument merkt op dat het geleden verlies een grote weerslag heeft gehad op zijn financiële stabiliteit.

Het verweer

2.7 Revolut heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de consument. Voor zover relevant zal de commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

3. De beoordeling

Waar het om gaat

3.1 De commissie ziet zich voor de vraag gesteld of Revolut haar zorgplicht heeft geschonden en daarom € 12.500,- moet vergoeden aan de consument. De commissie stelt voorop dat het te betreuren is dat de consument is opgelicht.

Los hiervan oordeelt de commissie in lijn met haar eerdere uitspraken dat Revolut haar zorgplicht jegens de consument niet heeft geschonden.[1] De toelichting op dit oordeel staat hieronder.

Revolut heeft gehandeld als betaaldienstverlener

3.2 Uit de stelling van de consument dat hij na de uitvoering van de betaalopdrachten door Revolut ontdekte dat hij zijn geld was verloren (hij was door derde(n) opgelicht), leidt de commissie het volgende af. De betaalopdrachten van de consument zijn met zijn instemming verricht en correct door Revolut uitgevoerd. De consument heeft de betaal-opdrachten bevoegd geautoriseerd. Dit betekent dat Revolut - wat deze betalings-transacties betreft - optrad als betaaldienstverlener en vanuit die rol deze transacties uitvoerde waartoe zij als betaaldienstverlener in beginsel ook wettelijk verplicht is.[2]

Revolut was niet verplicht om de betalingstransacties te monitoren

3.3 Over de rol van de betaaldienstverlener heeft de geschillencommissie van Kifid eerder geoordeeld dat die in beginsel beperkt is tot het optimaliseren van het betalingsverkeer op de rekening van de consument.[3] En voorts dat Revolut in haar rol als betaaldienstverlener geen verwijt kan worden gemaakt voor het uitvoeren van betalingstransacties zonder nadere monitoring. Een algemene monitoringsverplichting zou het proces van geautomatiseerde gegevensverwerking en het maatschappelijk belang dat daarmee gediend is, kunnen schaden.[4] Wel kan van Revolut worden verwacht dat zij tot onderzoek zou overgaan als zij wist van ongebruikelijk betalingsverkeer. Bewustheid van het daaraan verbonden 'gevaar' bij Revolut kan onder omstandigheden, gelet op haar positie en deskundigheid, worden verondersteld.[5] Bepalend is datgene waarvan Revolut zich daadwerkelijk bewust was.

Geen zorgplichtschending

3.4 De commissie stelt vast dat gesteld noch gebleken is dat Revolut in dit geval op de hoogte was van de oplichting. Dit volgt niet uit de enkele stelling van de consument dat Revolut op de hoogte zou zijn van de wereldwijd voorkomende vorm van beleggingsoplichting en zou falen in de bescherming van haar klanten daartegen. De consument vindt dat Revolut van de oplichting had *behoren* te weten, en dat is iets anders.

---

[1] Zie onder meer GC Kifid 2023-0982, 2022-0235, 2022-0178, 2021-0839, 2021-0502, 2020-407, 2020-150, 2020-086, deze en andere uitspraken zijn te vinden op www.kifid.nl.
[2] Zie artikel 7:533 lid 4 van het Burgerlijk Wetboek, de tekst staat in de bijlage bij deze uitspraak.
[3] Zie GC Kifid 2019-531.
[4] Zie GC Kifid 2019-759, onder 4.3.
[5] Zie Hoge Raad 27 november 2015, ECLI:NL:2015:3399, te vinden op www.rechtspraak.nl.

Wat er ook zij van de stelling van de consument over het ontbreken van een vergunning van het cryptoplatform, overweegt de commissie dat het aan de consument is om te onderzoeken met wie hij zaken doet en niet aan Revolut. Op deze grond kan de vordering niet worden toegewezen.

3.5 Over de stellingen van de consument over diens onervarenheid als beginnend belegger en zijn daarop gebaseerde verwijten, overweegt de commissie dat ook op die grond de vordering niet kan worden toegewezen. Dit omdat vaststaat dat de consument geen beleggingsadviesrelatie met Revolut onderhield.[6]

Verplichtingen op grond van de Wwft

3.6 Anders dan door de consument is gesteld kan hij geen beroep doen op het al dan niet nakomen door Revolut van haar verplichtingen neergelegd in de Wwft. De verplichting van Revolut tot het doen van cliëntenonderzoek en het monitoren van transacties in het kader van de Wwft is namelijk in het leven geroepen ter bescherming van het algemene maatschappelijke belang om witwassen en financiering van terrorisme te voorkomen. En daarmee dus niet ter bescherming van derden tegen vermogensschade die kan ontstaan door frauduleus betalingsverkeer, zoals in dit geval de consument is overkomen. Anders gezegd: de transactiemonitoring ziet op witwassen of financiering van terrorisme (door de klant zelf) en niet op fraudedetectie (gericht op betalingen gedaan in opdracht van de klant). Van een verplichting tegenover de consument om cliëntenonderzoek te doen, is dan ook geen sprake.

Conclusie

3.7 De conclusie luidt dan ook dat de vordering van de consument moet worden afgewezen.

4. De beslissing

De commissie wijst de vordering af.

Deze uitspraak is niet-bindend. Tegen deze uitspraak staat geen beroep open bij de Commissie van Beroep Kifid. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

Binnen 2 weken na verzending van de uitspraak kunt u schriftelijk verzoeken een overduidelijke vergissing in de uitspraak zoals een schrijffout, een verkeerde naam/datum of een rekenfout te herstellen. De beslissing in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Ook kunt u binnen 2 weken na verzending van de uitspraak schriftelijk verzoeken de uitspraak aan te vullen als u vindt dat niet op alle onderdelen van uw vordering is beslist. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de Geschillencommissie Kifid niet op al uw argumenten is ingegaan. Meer informatie hierover staat onder vraag 58 en 59 van het Reglement Geschillencommissie Kifid – vanaf 1 2024, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

[6] Zie Hoge Raad 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BU4600.

Contactgegevens Klachteninstituut financiële dienstverlening

Telefoonnummer: 070 - 333 8 999
Website: www.kifid.nl

Bijlage - Relevante bepalingen uit wet- en regelgeving

Artikel 7:533 lid 4 van het Burgerlijk Wetboek

Indien alle in de raamovereenkomst van de betaler gestelde voorwaarden vervuld zijn, weigert de rekeninghoudende betaaldienstverlener van de betaler niet een toegestane betaalopdracht uit te voeren, ongeacht of de betaalopdracht door een betaler zelf, onder meer door een betaalinitiatiedienstverlener, dan wel door of via een begunstigde is geïnitieerd, tenzij ander toepasselijk Unierecht of toepasselijk nationaal recht dit verbiedt.